

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 5. Vtrùm gratia, & merita per peccatum interrupta, etiam prout
primo collata sint prædestinationis effectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

Deinde ratione. Quia gloria à prædestinatione causatur; tum quatenus causatur à medijs, circa quæ versatur prædestinatio, & consequenter à decreto intentionis sui, à quo remotè omnia media proveniunt; tum quia causatur à decreto exequutio sui, quod vel inter media, vel inter actus, ex quibus prædestinatio coalescit, numerandum est. Ergo est effectus prædestinationis. Nec obstat, quod sit finis eius. Nam potius est proprium finis per aliquam providentiam inveni, esse potissimum effectum ipsius providentia.

QVAESTIO V.

Virum gratia, & merita per peccatum interrupta, etiam prout primo collata sint prædestinationis effectus.

49 **S**uppono ex Tractatu de Iustificatione, merita antecedentia, quæ per peccatum superueniens mortificata sunt, per poenitentiam reuiuifcere, per eandemque recuperari gratiam amissam talibus meritis respondentem: & iuxta plures gratiam etiam datam intuitu Sacramenti. De quo ibi. Videatur Vazq. 1. 2. disput. 221. cap. 6. Soar. Opusc. de Reuiuifcentia meritorum. Turrian. 2. 2. disput. 6. & alij in eo Tractatu. Igitur, cum certum sit iuxta superius dicta, gratiam, & merita prout recuperata per poenitentiam esse effectus prædestinationis: difficultas præfens est, an etiam eiusmodi sint prout primo acquisita ante peccatum superueniens. Negant Vazq. 1. par. disput. 93. cap. 3. Becan. cap. 14. quest. 3. Mœrat. disput. 39. quibus consentit Alarc. tract. 4. disput. 4. cap. 3. num. 9. Sententia tamen affirmatiua communior est. Quam tenent Soar. lib. 3. de Prædestin. cap. 4. Valent. 1. par. quest. 23. punct. 3. Fasol. ibid. artic. 2. dub. 3. Gonzal. disput. 71. Machin. disput. 48. lect. 1. Arrub. disput. 83. Herice disput. 30. cap. 4. Ruiz disput. 22. sect. 7. Gasp. Hurt. disput. 3. de Prædestin. diff. 2. & alij. Quibus consentit Alarc. casu, quod merita præcedentia de congruo impetrent à Deo reparationem post lapsum, quo interruptuntur, ut ipse putat verum.

Propositio vnica.

50 **D**ona interrupta per peccatum, quæ restaurata per poenitentiam ad gloriam Prædestinati cum effectu conducunt, effectus sunt prædestinationis, etiam prout primò acquisita, siue collata.

Probat hanc propositionem locus ille Pauli ad Roman. 8. *Quos autem prædestinauit, hos & vocauit, & quos vocauit, hos & iustificauit.* Quæ verba, cum sint vniuersalia, etiam iustificationem ante peccatum subsequens partam cum meritis ab eâ procedentibus censenda

sunt comprehendere sub prædestinationis effectus. Id ipsum probat alter locus eiusdem capituli. *Omnia cooperantur in bonum ijs, qui secundum propositum vocati sunt Sancti.*

Sed probemus ratione. Dona illa ut primò collata conducunt cum effectu ad gloriam Prædestinati, procedunt ex intentione ipsius gloriæ, & ex speciali affectu erga Prædestinatum. Ergo ut primò collata sunt prædestinationis effectus. Consequentia est nota ex doctrinâ questionis primæ sæpe reperitâ. Probo antecedens quoad primam partem. Quia huiusmodi dona, nisi primò collata fuissent, non restaurarentur postea, per poenitentiam. Ergo, si vt restaurata instunt in gloriam, vt supponimus, etiam conducunt ad illam ut primò collata. Hinc alia partes antecedentis probanda sunt. Nam Deus prævidens talem conducentiam confert prædicta dona, atque adeò illa ut conductura seipsâ in gloriam censendus est velle conferre; (qui est specialis affectus erga Prædestinatum); & consequenter ex intentione ipsius gloriæ, nisi quid obstat. Nihil autem obstat constabit ex solutione argumentorum.

51 **O**bjicit primò Vazq. Post primò collata prædicta dona non permittit Deus peccatum, quo impediuntur, ex intentione poenitentia, qua restaurantur. Ergo manent interrupta, neque vterius ex intentione Dei cum poenitentia continuata, sed prorsus sine effectu, & extra viam ex vi prioris providentiæ; qua propterea communis est cum providentiâ Reprobatorum; incipiente ab eorum restauratione providentiâ nouâ, propriâque Prædestinatorum, & amplius non interruptenda vsque ad gloriæ consequutionem. Vergetur amplius, & declaratur hæc Vazq. ratiocinatio. Supradicta dona de facto non sunt influxura in gloriam, nisi mediâ restauratione, seu reuiuifcentiâ faciendâ per poenitentiam peccati, quo illa sunt mortificanda. Ergo Deus, non amato peccato, nec potest illa ex prauâ intentione gloriæ, nec vt conductura ad gloriam amare; prout opus est, vt sint effectus prædestinationis. Probatur consequentia. Quia conducentia in gloriam mediâ reuiuifcentiâ, sine ipsâ reuiuifcentiâ amari non potest, & consequenter sine peccato ad illam requisito, & supposito.

52 **R**osponder Alarc. per merita præcedentia mereri hominem de congruo reparationem post lapsum; sicque cum ipsâ reparatione, cum suaque restauratione continuari. Sed ego non video, quid conferat doctrina ista pro solutione argumenti facti. Quandoquidem, eâ suppositâ, adhuc permanet verum, non posse eiusmodi merita conducere ad gloriam, nisi mediâ sua restauratione per poenitentiam peccati factâ.

53 **H**erice, Hurtado, & alij, qui inter effectus prædestinationis non admittunt permissionem peccati, respondent, impedimentum positum per peccatum prædictis donis, interruptionemve factam nihil illis obesse, quominus vt primò collata sint prædestinationis effectus. Quia non est necesse, vt omnia, quæ pertinent ad prædestinationis effectus continuata sint, aut subordinata in ordinatione diuinâ; maxime, quando illa per se immediatè sunt vtilia ad gloriam Prædestinati; qualia sunt merita, etiam quæ procedunt peccatum, ratione intrinsecæ dignitatis, quam habent. Addunt Recentiores; etsi huiusmodi merita non conducant de facto in gloriam, nisi mediâ sua reuiuifcentiâ, hanc tamen non dare illis dignitatem,

tem, sed tantum tollere impedimentum, quod per accidens fuit interpositum; atque ita posse Deum dare illa ut influxura in gloriam secundum rationem formalem influxus, & valoris, non praeamata antecedenter eorum reuiuiscencia, qua se habet ut conditio per accidens: quo eximitur a periculo amandi peccatum.

55 Non placent. Quia merita non influunt in gloriam, nisi ut coniuncta cum perseverantia finali; ad hanc autem peruenire non possunt ab instanti, in quo primo fiunt, nisi vel per durationem continuatam temporis intermedij, vel per restaurationem faciendam per poenitentiam, casu, quod per peccatum intercipiuntur. Ergo haec tria subordinata sunt quoad influxum, seu conducentiam respectu gloriae, merita, continuatio eorum, vel restauratio, & perseverantia finalis. Vel ergo procedimus in sententia admittente praedestinationes efficaces; vel in negante. Si in prima. Ergo Deus nequit conferre eiusmodi merita ex intentione efficaci gloriae, nisi eligendo antecedenter, aut simul vel eorum continuationem usque ad finem, vel eorum restaurationem faciendam per poenitentiam. Sed non elegit primum in casu nostro. Ergo tenetur eligere secundum; & consequenter amare peccatum, quod non praeuidetur futurum, uti supponimus. Si autem stemus in secunda sententia. Ex simplici desiderio gloriae non possunt a Deo conferri merita supradicta, nisi antecedenter ametur etiam simplici affectu perseverantia eorum finalis; deinceps vel eorum continuatio praeuia, vel restauratio; eoquod merita non sunt utilia ad gloriam, nisi ut perseverantia finaliter: ad hanc autem peruenire non possunt, nisi vel media continuatione, vel media restauratione. Tum sic. Vel Deus ex simplici, & praeuo amore restaurationis decernit dicta merita; & sic tenetur amare peccatum; aut quia desiderat poenitentiam ante illud absolute praeuisum; aut quia merita decreta, nisi medio peccato, ad suam reuiuiscenciam, quo ordinantur, nequeant conducere. Vel Deus decernit dicta merita ex simplici desiderio continuationis eorum usque ad finem. Et sic talis providentia in nostro casu defectu talis continuationis interruptitur, seu cadatur, ut bene vidit Vazq. nec est specialis erga Praedestinatum sed communis Rebro: eo quod Deus non amat, nec potest talia merita ut coniungenda in actu secundo cum gloria per medium illud continuationis usque ad finem, quod reipsa non est ponendum, sed tantum ut utilia in actu primo; quo etiam patet similia merita saepe prouidet Rebrois. Ex quo patet, praecitatos Doctores argumento Vazq. non satisfecisse; atque ita male in praesenti ab eius sententia deuiasse, cum quo consentiunt in alijs ipsi coherentibus.

56 Apud nos vero, qui contra ipsum Vazq. putamus, ex intentione poenitentiae, etiam efficaci, posse Deum permittere peccatum, ut statuimus quaest. 3. nullam vim habet argumentum. Multo enim melius iuxta doctrinam ibi traditam poterit Deus ex intentione reuiuiscenciae meritorum impediendorum per peccatum illa primo conferre, etiam ut influxura in gloriam media ipsa reuiuiscencia. Quo nihil deerit, ut illa ex speciali prouidentia erga Praedestinatum, & non interrupta conferantur.

57 Vnus est etiam iuxta oppositam sententiam, modus, quo possint dona per peccatum superueniens mortificanda esse praedestinationis effectus

prout primo collata. Si nimirum Deus, antequam decernat, illa conferre, decernat permissionem peccati, illudque praeuidet absolute futurum, pro tempore sequente. Tunc enim bene poterit pro tempore antecedente conferre dicta dona ex intentione reuiuiscenciae eorum faciendam per poenitentiam peccati futuri: quin ob id cogatur amare peccatum. Nam in omni sententia amor poenitentiae de peccato absolute praefixo non inferre vllatenus amorem ipsius peccati.

Secundo obijcit Vazq. Integra praedestinatio Adami meritis Christi Domini tribuenda, est. Cui tamen attribui non possunt dona collata Adamo ante lapsum. Ergo hac ut primo collata non sunt praedestinationis effectus. Respondet, si dona status innocentiae non sunt collata Adamo ex meritis Christi, ut putat ipse Vazq. cum multis, alterum e duobus esse dicendum; nempe, aut dona dicta status innocentiae non fuisse effectus praedestinationis Adami, sed alterius prouidentiae interruptae; aut, si fuerunt, integram praedestinationem eius ex meritis Christi non fuisse. Quo casu testimonia Scripturae, quibus disput. 42. quaest. 6. probatum est, omnes praedestinationis effectus, sicut & omnia dona gratiae, dari per Christum, de effectibus, & donis interpretanda erunt; stando in ea sententia, quae dantur hominibus in natura lapsa, ad quam reparandam iuxta illam uocem Christus Dominus decretus est. Apud nos vero, qui in Tractatu de Incarnatione tenuimus, dona etiam status innocentiae fuisse collata Adamo ex meritis Christi, facile componitur, illa ut primo collata fuisse effectus praedestinationis Adami, & nihilominus integram eius praedestinationem sub merita Christi cecidisse.

DISPUTATIO 44.

De Reprobatione.

Quia multa ex iam dictis de Prouidentia, atque Praedestinatione communia Reprobationi sunt, pauca de hac ad ipsam pertinentia restant dicenda. A quibus subinde breui me expediam in praesenti, vltimaque disputatione. Quo & citius toti huic Operi finem imponam.

QVAESTIO I.

Quid, & quotuplex sit reprobatio.

Dari reprobationem, de fide est, ut disput. 37. quaest. 3. num. 29. statuimus. Quid autem nomine reprobationis veniat intelligendum ibidem num. 27. tradidimus. Vbi etiam notauimus, reprobationem duplicem esse, nimirum positiuam, & negatiuam. Circa quam diuisionem, alioq uin vulgarem, & receptam, non vno modo

Augo.